

REFORMY KATASTRU NIERUCHOMOŚCI W POLSCE W SKALI LOKALNEJ I GLOBALNEJ

A. Hopfer

andrzej.hopfer@wsgn.pl – Stowarzyszenie Geodetów Polskich,
prof. Wyższa Szkoła Gospodarowania Nieruchomościami

S. Cegielski

st.cegielski@neostrada.pl – Prezes Stowarzyszenia Geodetów Polskich

L. Pietrzak

milka.pietrzak@gmail.com – Stowarzyszenie Geodetów Polskich,
właściciel Przedsiębiorstwa Geodezyjnego i Kartograficznego InterTIM

1. Potrzeby, cele i zasady reform. W dniu 7 maja 2010 r. w Dzienniku Ustaw RP Nr 76, poz. 489 została ogłoszona ustawa z dnia 4 marca 2010 r. o infrastrukturze informacji przestrzennej dokonująca transpozycji dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady nr 2007/2/WE z dnia 14 marca 2007 r. ustanawiającej infrastrukturę informacji przestrzennej we Wspólnocie Europejskiej INSPIRE.

Ustawa ta wprowadziła zasadnicze zmiany do obowiązującej ustawy Prawo geodezyjne i kartograficzne i w konsekwencji powstała konieczność opracowania nowych rozporządzeń wykonawczych. W chwili obecnej takie rozporządzenia są opracowywane i konsultowane z organizacjami zawodowymi geodetów. Niektóre z nich wkrótce zostaną opublikowane.

Wiele z nich stworzy rewolucję w sposobie postrzegania i rozumienia katastru. Dla przeciętnego geodety w kraju, pracującego zarówno w administracji rządowej lub samorządowej jak i w wykonawstwie, sposób myślenia i działania wynikający z Ustawy o infrastrukturze informacji przestrzennej zwanej dalej „IIP” nastrocza wiele problemów. Samo nowoczesne myślowo słownictwo, jakie przyniosła ze sobą Ustawa o IIP opracowana zgodnie z Dyrektywą INSPIRE, stwarza wiele problemów.

Czym jest Infrastruktura Informacji Przestrzennej? Według ustawy – rozumie się przez to opisane metadanymi zbiory danych przestrzennych oraz dotyczące ich usługi, środki techniczne, procesy i procedury, które są stosowane i udostępniane przez współtworzące infrastrukturę informacji przestrzennej organy wiodące, inne organy administracji oraz osoby trzecie.

Następnym trudnym i nowym pojęciem jest interoperacyjność zbiorów i usług danych przestrzennych – według Ustawy rozumie się przez to możliwość łączenia zbiorów danych przestrzennych oraz współdziałania usług danych przestrzennych, bez powtarzalnej interwencji manualnej, w taki sposób, aby wynik był spójny, a wartość dodana zbiorów i usług danych przestrzennych została zwiększona.

W rezultacie jeden z najważniejszych artykułów Ustawy o IIP mówi:

Organy administracji prowadzące rejestry publiczne, które zawierają zbiory związane z wymienionymi w załączniku do ustawy tematami danych przestrzennych, tworzą i obsługują, w zakresie swojej właściwości, sieć usług dotyczących zbiorów i usług danych przestrzennych, do których zalicza się usługi:

1) wyszukiwania, umożliwiające wyszukiwanie zbiorów oraz usług danych przestrzennych na podstawie zawartości

odpowiadających im metadanych oraz umożliwiające wyświetlanie zawartości metadanych;

2) przeglądania, umożliwiające co najmniej: wyświetlanie, nawigowanie, powiększanie i pomniejszanie, przesuwanie lub nakładanie na siebie zobrazowanych zbiorów oraz wyświetlanie objaśnień symboli kartograficznych i zawartości metadanych;

3) pobierania, umożliwiające pobieranie kopii zbiorów lub ich części oraz, gdy jest to wykonalne, bezpośredni dostęp do tych zbiorów;

4) przekształcania, umożliwiające przekształcenie zbiorów w celu osiągnięcia interoperacyjności zbiorów i usług danych przestrzennych;

5) umożliwiające uruchamianie usług danych przestrzennych.

Usługi, te są powszechnie dostępne za pomocą środków komunikacji elektronicznej.

Reasumując i przybliżając zamysł Ustawodawcy w sposób najprostszy – dane przestrzenne należy:

– zainwentaryzować

– usystematyzować

– zestandaryzować

– udostępnić i wymieniać z jak najmniejszą interwencją manualną w wykonywaniu tych czynności.

Możemy stwierdzić, że posiadamy w Polsce kilka katastrów. Już w chwili obecnej mamy kataster nieruchomości, kataster leśny, kataster wodny, kataster „dopłat dla rolników”, kataster dróg tworzony przez Krajową Dyрекcję Dróg Krajowych i Autostrad. Każde Ministerstwo bądź instytucja tworzyło własny kataster, czasami korzystając z referencyjnej bazy działek katastralnych, ale częściej tworząc je samodzielnie, otrzymując tym samym różne zbiory referencyjne tych samych obiektów katastralnych. Wynika to z różnych danych bądź zbiorów referencyjnych przyjętych do tworzenia tych baz, różnych danych źródłowych, metod opracowania itd.

W każdym z tych katastrów oprócz katastru nieruchomości zastosowano własne źródła danych a opracowania nie są z reguły przekazywane do Ośrodków Dokumentacji Geodezyjnej i Kartograficznej, a w sytuacji, gdy są przekazywane, zdaniem Geodetów Powiatowych ich przydatność po przyjęciu do Zasobu jest z reguły znikoma, albowiem nie są opracowane zgodnie z wymogami obowiązującymi dla zasobu państwowego. Brak jest w opracowanych bazach korelacji i podstaw prawnych w stosowaniu przepisów dla tego typu opracowań. Prawdopo-

dobnie rozwiążą ten problem przepisy wykonawcze do Ustawy o infrastrukturze informacji przestrzennej.

Każdy z wymienionych katastrów stał się więc niezależnym katastrum prowadzonym przez poszczególne branże. Dane z katastru nieruchomości stanowią podwaliny prawne i bazodanowe pod wdrożenie zastosowań narzuconych przez dyrektywę INSPIRE. Musimy wdrożyć dla tych danych zapisy Ustawy o IIP, co nie będzie łatwe, albowiem ten sam obiekt występujący w wielu branżach np., droga, będzie opisany geometrycznie w sposób różnorodny. Dodatkowo w zależności od bazy danych będzie miał nie tylko różne współrzędne, ale również różne atrybuty, które nie pozwolą w sposób jednoznaczny określić tożsamości tego obiektu, a tym samym nie będzie możliwe realizowanie procedur wynikających z ustawy bez stosowanie powtarzalnej interwencji manualnej.

Te same obiekty opisane są różnymi współrzędnymi w zależności od systemu, łącznie z nadaniem różniących się atrybutów (V-MAP, TBD, kataster nieruchomości, katastry branżowe).

Ustawa o IIP wprowadziła do ustawy Prawo geodezyjne i kartograficzne zapis, z którego wynika, że w obecnie obowiązujących przepisach prawa, operat ewidencyjny składa się z:

– bazy danych, prowadzonej za pomocą systemu teleinformatycznego zapewniającego w szczególności:

a) odpowiednio zabezpieczone przechowywanie danych i ich aktualizację,

b) udostępnianie oraz wspólne korzystanie z danych na zasadach określonych w przepisach o infrastrukturze informacji przestrzennej,

c) wizualizację danych w formie rejestrów, kartotek i wykazów oraz mapy ewidencyjnej,

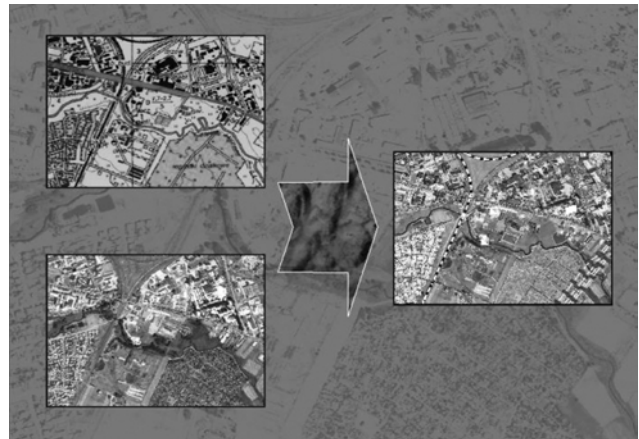
– zbioru dokumentów uzasadniających wpisy do bazy danych.

Informacje zawarte w operacie ewidencyjnym między innymi w formie plików komputerowych sformatowane są zgodnie z obowiązującym standardem wymiany danych ewidencyjnych.

Główny Geodeta Kraju we współpracy ze starostami, wojewodami i marszałkami województw oraz Ministrem Sprawiedliwości, ministrem właściwym do spraw administracji publicznej, ministrem właściwym do spraw finansów publicznych, ministrem właściwym do spraw środowiska, Prezesem Głównego Urzędu Statystycznego oraz Prezesem Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa tworzy i utrzymuje zintegrowany system informacji o nieruchomościach, będący systemem teleinformatycznym, umożliwiającą w szczególności wymianę danych w formie dokumentów elektronicznych między ewidencją gruntów i budynków (katastrum nieruchomości) a innymi rejestrami publicznymi.

Organy wyżej wymienione zapewnić mają, we współpracy z Głównym Geodetą Kraju, rozwiązania techniczne umożliwiające dostęp, za pośrednictwem zintegrowanego systemu informacji o nieruchomościach, do danych zawartych w prowadzonych przez te organy rejestrach publicznych.

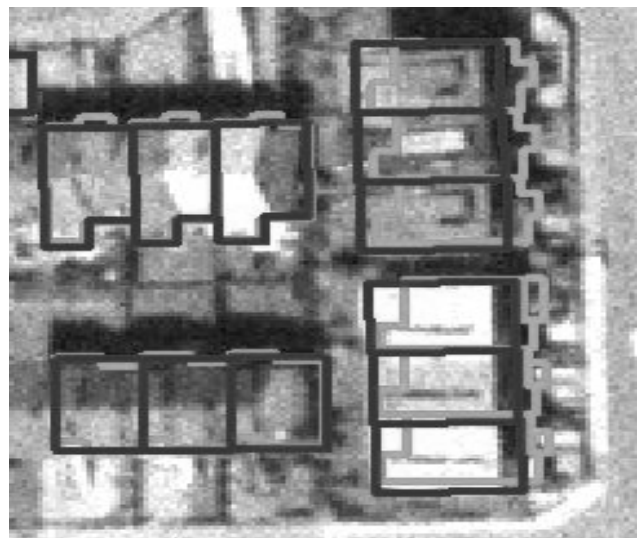
Jest to ważne zadanie do wykonania, narzucające obowiązek współdziałania, celem doprowadzenia do jednolitych baz danych, które będzie można zinventoryzować, zestandaryzować a następnie udostępniać i wymieniać w obowiązujących formatach.

Rys. 1.1

Rys. 1.2

Rys. 1.3

Akty prawne, instrukcje techniczne i standardy wymiany danych opisowych i przestrzennych nie nadążają za korelacją pomiędzy bazami danych, a także rozwojem technologicznym z jakim spotykamy się w dziedzinie katastru nieruchomości oraz w dziedzinach, w których dane z katastru nieruchomości stanowią podstawę ich opracowania (np. Topograficzne Bazy Danych).

W zasadzie brak jest do tej pory integracji danych ewidencyjnych, mapy zasadniczej i map topograficznych baz danych w zakresie wspólnych obiektów, należy jednak dodać, że podjęto w tej sprawie pierwsze integracyjne działania.

Dodatkowo brakuje jednoznacznie opracowanych definicji (standaryzacji), które dany obiekt przestrzenny opisywałyby w sposób jednoznaczny dla wszystkich opracowań wywodzących swoje podstawy z katastru nieruchomości, kodując te obiekty w sposób jednoznacznie rozpoznawalny w innych systemach. Takie przepisy wykonawcze do ustawy o Infrastrukturze Informacji Przestrzennej są w chwili obecnej opracowywane (w wielu przypadkach jest to końcowa faza opracowania).

^ Dane przestrzenne zawarte w dokumentacji katastralnej powinny spełniać podstawowe wymagania tj. powinny być:

- a) łatwo dostępne dla potencjalnych użytkowników,
- b) odpowiednie dla konkretnych potrzeb pod względem treści informacyjnej,
- c) wiarygodne,
- d) dostatecznie dokładne w zależności od zastosowań,
- e) aktualne,
- f) kompletne w sensie obszaru i zakresu treści danego systemu.

Standaryzacja danych katastralnych powinna spowodować ich łatwą i szybką wymianę prowadzącą do:

- zminimalizowania kosztów transferu danych,
- unikania kosztownego, powtórnego pozyskiwania lub przetwarzania danych, które znajdują się już w innym systemie i mogą być z niego łatwo pobrane.

Przeprowadzenie takiej standaryzacji dla danych już istniejących będzie niesłychanie trudne, albowiem:

- obiekty nie są ze sobą zintegrowane w poszczególnych bazach danych,
- dokonywano wielokrotnie generalizacji obiektów na poziomie bazy danych zmieniając jego opis geometryczny, a tym samym atrybuty (np. powierzchnia zabudowy) co skutkuje utworzeniem obiektu opisanego inaczej w przestrzeni,
- każdy system posiada inne kody obiektów a biblioteki kodów są ze sobą niekompatybilne,
- ten sam obiekt nie ma w instrukcjach technicznych tego samego podstawowego kodu – rozwijanego w miarę potrzeb systemu, ale posiadającego tą samą część podstawową kodu.

Jednym z poważnych problemów jest wydawanie danych katastralnych do różnych celów bez zachowania najważniejszych atrybutów w procesie udostępniania tych danych, stanowiących zbiory referencyjne dla wielu systemów.

Zatracane w procesie udostępniania są:

– źródła pochodzenia danych (np. na podstawie jakich danych został założony kataster, lub jego modernizacja, czy dane pozyskane były w oparciu o dokumentację znajdującą się w państwowym zasobie geodezyjnym i kartograficznym, czy dane pozyskano z wektoryzacji, itp.;

– dokładność udostępnionych danych;

– data utworzenia, aktualizacji bądź modyfikacji danych katastralnych, a tym samym aktualność tych danych. Dane takie wydane np. z systemu, w którym prowadzona jest ewidencja gruntów i budynków, przyjmowane są do systemu np. TBD lub mapy zasadniczej i utracona jest prawie każda z wyżej wymienionych informacji i atrybutów, a tym samym przyjmujemy do innego systemu dane, o których nie wiemy wiele poza tym, że w ogóle istnieją. Ale nie możemy w takiej sytuacji ocenić ich aktualności i wiarygodności.

– obiekty w ramach tego samego systemu (np. egib) mają różne zdefiniowane atrybuty (np. powierzchnia) w części graficznej i opisowej. Tym samym jeden ustawowo zdefiniowany obiekt reprezentowany jest przez np. dwa różne obiekty (np. budynek, działka, użytek w części graficznej i opisowej).

– w przypadku zintegrowanego systemu katastralnego (część graficzna i opisowa zintegrowana) data ujawnienia obiektu w katastrze oraz na mapie jest ta sama, ale rzadko ma coś wspólnego ze statusem prawnym obiektu katastralnego.

Tym samym nie znamy wartości merytorycznej i prawnej otrzymanego obiektu. Wiemy tylko, że źródłem danych o tym obiekcie jest ewidencja gruntów. Ale dane w ewidencji gruntów mają różny status tj. mogą pochodzić z modernizacji bądź z wektoryzacji do różnych celów i o różnej wartości technicznej i merytorycznej itp.

Poprawę tego stanu umożliwi Ustawa o infrastrukturze informacji przestrzennej wraz z przepisami wykonawczymi.

Kataster nieruchomości (ewidencja gruntów i budynków) należy do podstawowych rejestrów publicznych tworzących infrastrukturę informacyjną państwa. Ma ona pierwotny i referencyjny charakter dla znacznej części opracowań. Znaczna część zawartych w katastrze danych, w szczególności dotyczących działek ewidencyjnych, konturów użytków gruntowych oraz usytuowania budynków ma charakter pierwotny i referencyjny dla innych rejestrów publicznych. Z tego względu, a także z uwagi na wymogi ustawy o infrastrukturze informacji przestrzennej niezbędne jest przyspieszenie działań związanych z modernizacją katastru i dostosowaniem do zasad interoperacyjności wprowadzonych przepisami tej ustawy.

Kataster nieruchomości jest podstawowym zbiorem referencyjnym dla wielu opracowań, w tym między innymi do planowania gospodarczego, planowania przestrzennego, wymiaru podatków i świadczeń, oznaczania nieruchomości w księgach wieczystych.

2. Niezbędne reformy globalne w katastrze nieruchomości.

Dla przeprowadzenia tych reform należy:

– zapewnić jednolitość prowadzenia katastru nieruchomości w skali całego kraju poprzez utworzenie jednolitej administracji na szczeblu krajowym, wojewódzkim i lokalnym;

– zharmonizować dane przestrzenne w tym przede wszystkim dane katastralne, jako podstawowe zbiory referencyjne poprzez doprowadzenie do właściwego statusu prawnego oraz właściwych dat ich utworzenia bądź modyfikacji i nie zatracać tych danych w innych systemach, dla których obiekty te są wspólne i z którymi je harmonizujemy;

– zestandaryzować dane katastralne. W atrybutach obiektów uwzględnić status prawny obiektu, czyli datę, w której obiekt uzyskał właściwy stan prawny wynikający z przepisów prawa (np. w trybie modernizacji). Dla obiektów podlegającym procedurom wynikającym z Ustawy o IIP, w tym konieczności ich standaryzacji, harmonizacji i udostępnienia, należy takie atrybuty wprowadzić do opracowywanych rozporządzeń wykonawczych do ustawy o IIP oraz ustawy Prawo geodezyjne i kartograficzne, bądź też do nowego Prawa geodezyjnego i kartograficznego;

– w bazach objętych Ustawą o IIP rozwiązać temat statusów prawnych obiektów oraz dat ich utworzenia bądź

modyfikacji i doprowadzić do niezmienności tych atrybutów w procesie zasilania innych systemów;

– przyjąć do zasobu znajdujące się w Ośrodkach Dokumentacji Geodezyjnej i Kartograficznej wszystkie wykonane opracowania w ramach różnych programów rządowych, usystematyzować je, nadać im właściwe atrybuty (np. metoda pozyskania, aktualność itd.) a następnie ustandaryzować je i udostępniać innym branżom (np. dla potrzeb planowania przestrzennego kraju) w celu ich harmonizacji a także udostępniać je do innych celów związanych z rozwojem gospodarki kraju;

❖ przyjęte do zasobu opracowania numeryczne wykonane w ramach różnych programów rządowych należy starannie zinwentaryzować i podzielić według następujących kategorii:

▪ dane katastralne zdigitalizowane w oparciu o skalibrowany raster mapy ewidencji gruntów i budynków i mapy zasadniczej,

▪ dane katastralne obliczone w oparciu o dokumentację znajdującą się w zasobie,

▪ dane katastralne obliczone w oparciu o dokumentację znajdującą się w zasobie, przy czym prace poprzedzono terenową inwentaryzacją osnów, a następnie w oparciu o osnowy przewiązane do osnów wyższego rzędu i ponownie wyrównane,

▪ dane katastralne odnowione lub zmodernizowane w trybie obowiązujących przepisów prawa, wraz z wyłączeniem danych po modernizacji do wglądu zainteresowanych stron w celu złożenia ewentualnych uwag, a następnie rozpatrzenie uwag.

❖ w oparciu o tak zinwentaryzowane dane należy podjąć sukcesywne prace modernizacyjne na podstawie warunków technicznych opracowanych przez GUGiK na wybranych obszarach pilotażowych.

– pilnie zintegrować systemy ewidencji gruntów i budynków oraz ksiąg wieczystych; albowiem obecnie te same prawa do nieruchomości rejestrowane są podwójnie – zarówno w księgach wieczystych jak i w ewidencji gruntów i budynków (katastrze nieruchomości).

– z informatyzować w księgach wieczystych znajdujące się tam zbiory dokumentów. W chwili obecnej migracji poddano cztery podstawowe działy księgi wieczystej bez informatyzacji dołączonych do księgi zbiorów dokumentów, co bardzo utrudnia korzystanie z tych zbiorów;

– stopniowo rozszerzać dane znajdujące się w katastrze nieruchomości o nowe obiekty przydatne dla innych celów gospodarki krajowej, w tym prawidłowego zarządzania rynkiem nieruchomości;

– wprowadzić do katastru wartość nieruchomości;

– określić w przepisach prawa odpowiedzialność za jakość danych na poszczególnych szczeblach ich tworzenia bądź modyfikacji;

– doprowadzić do wyeliminowania z rejestru publicznego, jakim jest kataster nieruchomości danych błędnych oraz dążyć do poprawy jakości niektórych zbiorów danych.

Konieczne jest ujednoczenie zasad prowadzenia baz danych katastralnych przy użyciu systemu teleinformatycznego zapewniającego:

* odpowiednio zabezpieczone przechowywanie danych i ich aktualizację,

* udostępnianie oraz wspólne korzystanie z danych na zasadach określonych w przepisach o infrastrukturze informacji przestrzennej i w prawie geodezyjnym i kartograficznym,

* wizualizację danych w formie rejestrów, kartotek i wykazów oraz mapy katastralnej, a także udostępnianie zainteresowanym wypisów z tych rejestrów, kartotek i wykazów oraz wyrysów z mapy katastralnej

* opracowanie i wdrożenie przepisów prawnych pozwalających zastosować kataster 3D, przy jednoczesnym perspektywicznym przygotowywaniu się do prac w katastrze 4D.

Zarządzanie katastrzem 3D i 4D przy zaawansowanych technologiach jest realne – ogranicza je jedynie brak wystarczających środków finansowych na ich realizację.

3. Niezbędne reformy lokalne w katastrze nieruchomości

Dla realizacji reform lokalnych należy:

– podjąć działania wspomagające świadomość użytkowników systemu jak i operatorów, w zakresie poprawnego i zgodnego z prawem prowadzenia zasobów i ich udostępniania,

– doprowadzić do możliwości zaimplementowania małych systemów lokalnych (np. powiatowych, gminnych) w systemach np. wojewódzkich,

– dążyć do ujednoczenia systemu celem uporządkowania i nadania danym statusu wynikającego z przepisów prawa, niezmiennego przy udostępnianiu danych w ramach działań Ustawy o IIP,

– pamiętać o systematycznej poprawie jakości danych katastralnych,

– pilnie przekształcić ewidencję gruntów i budynków w wiarygodny kataster nieruchomości, co ma istotne znaczenie dla funkcjonowania państwa, działalności przedsiębiorców oraz pewności obrotu nieruchomościami.

Ewidencja gruntów i budynków należy do podstawowych rejestrów publicznych tworzących infrastrukturę informacyjną państwa. Ma ona pierwotny i referencyjny charakter dla znacznej części zbiorów danych. Znaczna część zawartych w ewidencji danych, w szczególności dotyczących działek ewidencyjnych, konturów użytków gruntowych oraz usytuowania budynków ma charakter pierwotny i referencyjny dla innych rejestrów publicznych. Z tego względu, a także z uwagi na wymogi ustawy z dnia 4 marca 2010 r. o infrastrukturze informacji przestrzennej niezbędne jest przyspieszenie działań związanych z jej modernizacją i dostosowaniem do zasad interoperacyjności wprowadzonych przepisami tej ustawy.

Przyszłościowy kataster powinien rejestrować w czasie rzeczywistym wszystkie prawa, ograniczenia i obowiązki. Wymaga to zaangażowania wielu resortów i instytucji – taki obowiązek nakłada już Ustawa o infrastrukturze informacji przestrzennej.

Dążymy w naszym kraju do ujednoczenia prowadzenia katastru nieruchomości pomimo istnienia różnych materiałów po byłych zaborach, wykorzystanych do budowy i modernizacji katastru. Pomocne w dużym stopniu w szybszym ujednoczeniu katastru powinny być wektorowe mapy ewidencyjne sporządzone dla potrzeb Systemu Identyfikacji Działek Rolnych LPIS szczególnie w zakresie użytków rolnych. Wykorzystanie dokumentów opracowanych w ramach LPIS jest różne w różnych częściach kraju z uwagi na istnienie różnych materiałów wyjściowych, które służyły do budowy mapy wektorowej.

Docelowo kataster powinien być budowany i modernizowany wyłącznie o jednolite standardy (które zostały opracowane przez GUGiK i są uzgadniane przez zainteresowane resorty i opiniowane przez organizacje zawodowe geodetów)

dla całego kraju i dlatego uważamy, że powinna być jednolita organizacja zajmująca się katastrzem w Polsce. Dotychczasowe doświadczenia wskazują na potrzebę zorganizowania katastru w administracji rządowej. Prowadzenie, bowiem katastru stanowiącego zasób państwowy w ponad 400 jednostkach samorządowych powoduje, że tylko w ok. 10 % procentach jest dobrze prowadzony, mając na uwadze obowiązujące w Polsce przepisy. Uważamy jako autorzy, że ten stan należałoby jak najszybciej zmienić dla dobra katastru.

Do zasobu powinno się też przyjmować różne opracowania, które chociaż nie mogłyby stanowić podstawy dokonania zmian w katastrze, to – szeroka informacja o istnieniu takich opracowań – mogłyby być wykorzystywane przez branże i innych użytkowników np. dla planowania przestrzennego, zarządzania kryzysowego itd.

Zgodnie z Ustawą o IIP, dane takie powinny być przyjęte do państwowego zasobu i zainwentaryzowane, oraz nadane właściwe atrybuty, które nie zostaną stracone w procesach ich wydawania i udostępniania, a następnie udostępniać je dla innych potrzeb niż kataster.

Aby osiągnąć cele określone w referacie potrzebne są:

- czas
- pieniądze
- możliwości organizacyjne

Jak można zauważyć, trudno rozgraniczyć reformy globalne od lokalnych. Dobre i poprawnie wdrożone przepisy prawne pozwolą wykonać właściwe ruchy dla reform globalnych, ale o ich skuteczności decydować będą głównie działania lokalne.

Zdaniem autorów obecna ewidencja gruntów i budynków po małych uzupełnieniach stanie się w pełni katastrzem nieruchomości o informacjach często przekraczających wizję katastru 2014 opracowaną przez FIG. Uważamy jednak, że FIG powinien przystąpić do opracowania KATASTER 2014 plus, mając na uwadze postęp technologiczny, rozwój systemów katastralnych i zaistniałe trendy zmian w prawie poszczególnych państw.

Literatura

1. Andrzej Hopfer, Stanisław Cegielski September 19–21, 2003, Kraków – State-of-the-art and the prospects of polish cadastre as a system supporting citizens and state – 2nd CADASTRAL CONGRESS.
2. Stanisław Cegielski, Ludmiła Pietrzak, Witold Radzio, Bogdan Grzechnik, Stanisław Zaremba, Alicja Kulka, Wojciech Matela – 02/2011– Prawne umocowanie konwersji danych geodezyjnych i problem odpowiedzialności związany z ich udostępnianiem – Przegląd Geodezyjny.
3. Ustawa Prawo geodezyjne i kartograficzne z dnia 17 maja 1989 r. (Dz.U. Nr 30, poz. 163) tekst jednolity z dnia 24 października 2000 r. (Dz.U. Nr 100, poz. 1086) tekst jednolity z dnia 24 listopada 2005 r. (Dz.U. Nr 240, poz. 2027) tekst jednolity z dnia 8 października 2010 r. (Dz.U. Nr 193, poz. 1287).
4. Ustawa o infrastrukturze informacji przestrzennej z dnia 4 marca 2010 r. (Dz.U. Nr 76, poz. 489).

Reformy katastru nieruchomości w polsce w skali lokalnej i globalnej

A. Hopfer, S. Cegielski, L. Pietrzak

W referacie autorzy dokonują analizy stanu istniejącego katastru, zadań administracji rządowej i samorządowej

związanej z potrzebą wprowadzenia reformy katastru w świetle Ustawy o infrastrukturze informacji przestrzennej oraz możliwości tych reform w skali lokalnej i globalnej kraju.

W dniu 7 maja 2010 r. w Dzienniku Ustaw RP Nr 76, poz. 489 została ogłoszona ustawa z dnia 4 marca 2010 r. o infrastrukturze informacji przestrzennej dokonująca transpozycji dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady nr 2007/2/WE z dnia 14 marca 2007 r. ustanawiającej infrastrukturę informacji przestrzennej we Wspólnocie Europejskiej INSPIRE.

Ustawa ta wprowadziła zasadnicze zmiany do obowiązującej ustawy Prawo geodezyjne i kartograficzne i w konsekwencji powstała konieczność opracowania nowych rozporządzeń wykonawczych. W chwili obecnej takie rozporządzenia są opracowywane i konsultowane z organizacjami zawodowymi geodetów. Niektóre z nich wkrótce zostaną opublikowane.

Реформи кадастру нерухомості в Польщі в локальних та глобальних межах

A. Хопфнер, С. Цегельські, Л. Печак

Проаналізовано умови кадастру, завдання державних і громадських органів державного управління, пов'язані з вимогами кадастрової реформи, відповідно до акта щодо розвитку інфраструктури просторових даних. Розглянуто можливості для виконання таких реформ у місцевому та глобальному масштабах.

7.05.2010 актом від березня 4,2010 з інфраструктури просторових даних проголошено в Офіційному віснику Республіки Польща, № 76, пункт 489. Акт Європейського парламенту та Європейська Директива Ради № 2007 / 2/WE від 14 березня 2007 року, яка встановила інфраструктури просторових даних (INSPIRE) в Європейському співтоваристві.

Цей указ ввів основні зміни в обов'язковий закон, тобто закон геодезії і картографії і, як наслідок, виникла потреба в розробленні різних адміністративних указів. Нині такі укази розробляються і деякі з них будуть незабаром опубліковані.

Reforms in Poland Real Estate Cadastre in local and global limits

A. Hopfer, S. Cegielski, L. Pietrzak

The authors of the paper present the analysis of the existing conditions of the cadastre, the task of governmental and public government administration, related to demands concerning the cadastral reforms, following the act on the spatial Data Infrastructure and they discuss possibilities to perform such reforms at the local and global scales.

On May 7, 2010 the act dated March 4,2010 on the spatial data infrastructure was proclaimed in the Official Journal of the Republic of Poland, No 76, item 489; that act transforms the European Parliament and the European Council Directive No. 2007/2/WE dated March 14, 2007, which established the spatial data infrastructure (INSPIRE) in the European Community.

This decree introduced basic changes to the obligatory Act, i.e. the Law of Geodesy and Cartography and, as the consequence, the demand to develop various administrative decrees occurred. At present, such decrees are being developed. Some of them will soon be published.